

Miteindelijk toch de zijne

ROMAN

BECKY WADE

Eerder verschenen van Becky Wade:

Serie *De zusjes Bradford*
Liefde op een briefje (novelle)
Hart op het spel
Ondersteboven van jou
Zoete verovering

Serie *Misty River*
Blijf bij me
Geef me een kans
Kies voor mij (novelle)
Ga met me mee

Serie *De familie Porter*
Zonder twijfel de jouwe
Voor altijd de mijne
Ondanks alles de hare

Het wachten waard

Uiteindelijk toch de zijne

Becky Wade

Roman

Vertaald door Els Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel

Voor mijn geweldige redactrice, Charlene Patterson

Hartelijk bedankt voor je inzet en je geloof in mijn boeken.

*Jouw intelligentie en ervaring zijn niet te evenaren,
evenals je vriendelijkheid en enthousiasme.*

*Jouw inbreng heeft ieder verhaal in
belangrijke opzichten sterker gemaakt.*

Ik ben je ontzettend dankbaar.

Proloog

Dru hief haar pistool en terwijl ze zich door de mensenmenigte voorthaastte, richtte ze het op Grays stalker. Het misselijkmakende besef dat hij haar te slim af was geweest overspoelde haar. Gray was onbeschermd. De stalker hield in beiden handen een pistool waarvan de loop op Gray was gericht. Als ze naast Gray had gestaan, had ze hem op de grond geduwd. Dan had ze voor hem kunnen springen en hem zo kunnen beschermen. Maar daarvoor was ze te ver van hem verwijderd.

Wanhoop maakte zich van haar meester. Ze was te ver van hem verwijderd. Hij was onbeschermd.

‘Laat je wapens zakken,’ riep ze op eisende toon, terwijl ze omstanders aan de kant duwde.

Met een ruk draaide de stalker zijn hoofd in haar richting en Dru keek recht in zijn vertrokken gezicht. Zijn gelaatstrekken spraken van niets anders dan kille wreedheid.

Hij zorgde ervoor dat zijn ene wapen op Gray gericht bleef, maar het andere bewoog hij ijzingwekkend doelbewust in Dru’s richting.

‘Nee!’ schreeuwde Gray.

De stalker richtte zijn blik weer op Gray. Zijn vingers die de trekkers omklemden, kleurden wit.

Dru vuurde.

De kogel trof doel.

Maar die de stalker afvuurde ook. Die van de stalker ook!
Het lood drong door haar huid heen haar lichaam binnen en verwoestte de spieren, botten en organen die het onderweg tegenkwam.
Furieus schoot Dru nog een keer.

Hoofdstuk 1

Drie maanden eerder

Dru Angelica Porter was oud-marinier, bezat de zwarte band in jiu-jitsu en de titel nationaal kampioen in pistoolschieten, en werkte als ervaren persoonsbeveiligers bij Dallas' prestigieus beveiligingsbedrijf. Op dit moment stond ze op het punt om haar nieuwe cliënt te ontmoeten. Iemand die het, net als al haar voorgaande cliënten, waarschijnlijk te druk zou hebben met het proberen te verwerken van het feit dat ze een vrouw was, om ook maar iets om haar kwalificaties te geven.

Als mensen de term 'persoonsbeveiligers' hoorden, zagen ze meestal het stereotype voor zich: een grote, gespierde man in pak, met een zonnebril op zijn neus en een snoertje dat vanuit zijn overhemd naar een oortje kronkelt.

Dru was niet groot of gespierd. Haar 'pak' bestond vandaag uit een nauwsluitend zilvergrijs leren jasje met meerdere ritsjes op originele plekken en een opstaande kraag. Een witte top van hoge kwaliteit. Een slimfit zwarte broek. Pumps. Haar zonnebril zat in haar handtas en ze had geen oortje in.

Ze was een persoonsbeveiligers à la het nieuwe millennium.

Ze liep de gang door die naar de kantoren leidde. Naast kantoren

bood het Mustangs-complex in Dallas ook plaats aan het oefenveld van het NFL-team, een fitnessruimte en een fysiotherapievleugel. Het geheel was op niet al te creatieve wijze in de kleuren van de Mustangs versierd. Een lichtblauw tapijt met groen-witte randen absorbeerde haar voetstappen. Aan de glanzende ivoorkleurige muren met horizontale groene en blauwe strepen hingen ingelijste actiefoto's van het team.

Hup, Mustangs! leek het decor uit te roepen. *Zet 'm op en win, team!*

Ze stond even stil om naar een van de foto's te kijken. Daarop stond het team met de Lombardi Trophy afgebeeld. Boven de teamleden tekende felgekleurde confetti zich tegen de heldere hemel af. Het voorlaatste seizoen hadden de Mustangs de Super Bowl gewonnen. Dru fronste licht terwijl ze naar de foto keek. De spelers, met haar dat nat was van het zweet, glimlachten allemaal breeduit. Het was duidelijk zichtbaar dat de T-shirts en petten waarop vermeld stond dat ze kampioen waren, haastig waren aangetrokken en opgezet. Ze had al deze blijken van teamspirit ongetwijfeld interessanter gevonden als ze echt weg van de Mustangs was geweest.

Zoals een goede Texaanse betaamt, was ze een geboren en getogen Cowboys-fan. Ze had de Mustangs, het relatief nieuwe franchise-team dat voor de Cowboys een rivaal uit eigen stad vormde, altijd vergeleken met het nieuwe aangetrouwde familielid dat bij een familiebijeenkomst arriveerde en alle taart opat.

Haar blik gleed over de foto totdat hij op het gezicht van haar nieuwe cliënt bleef rusten. Gray Fowler, de fameuze tight end van de Mustangs en de oorzaak van duizenden verliefdheden was niet de cliënt die zelf zou hebben gekozen voor haar eerste opdracht na de catastrofe in Mexico.

Beroemdheden van Gray Fowlers niveau konden egoïstisch, bazig en onhandelbaar zijn. Atleten van zijn kaliber liepen soms over van testosteron en stom machogedrag. Telde je die twee zaken bij elkaar op, dan kwam je niet uit op Dru's droomcliënt, nee. Ze had liever een of andere zakenman gehad, al was het zo'n zelfverzekerd type,

zo'n snelle jongen die nooit zijn telefoon aan de kant legde. Een politicus? Prima. De tienerdochter van een miljardair die na school naar het hockeyveld gebracht moest worden? Geen probleem.

Sinds Mexico had ze de afgelopen anderhalf jaar bureauwerk gedaan op het kantoor van Sutton Security in Dallas. Het had meer tijd gekost dan ze had verwacht om te revalideren. Om haar leven weer op de rit te krijgen. Om het volledige vertrouwen van haar baas, Anthony Sutton, terug te winnen. Zowel haar goede naam als persoonsbeveiliging als haar trots had door haar stap terug op de carrière ladder een deuk opgelopen. Ze had met smart gewacht op deze kans om het veld weer in te gaan en haar bekwaamheid te bewijzen.

Dus ze was vastbesloten om haar verantwoordelijkheden ten opzichte van Gray Fowler vakkundig, volhardend en precies volgens het boekje te vervullen. Ze ademde langzaam en vastberaden in en rechtte haar rug. Gray Fowler had de stoerste verdedigers die de NFL te bieden had verslagen. Maar dan had hij haar nog niet ontmoet. Als hij haar in de weg zou staan, was hij nog niet jarig.

Om precies twee uur klopte ze op de deur van de algemeen manager. Een medewerker deed open en liet haar binnen. Dru stapte een groot kantoor in waarin zich minstens twaalf mensen bevonden.

Een groepje mannen, waarschijnlijk managers, zat rond het bureau dat zich in het midden van de ruimte bevond. Een ander groepje had zich aan de linkerkant van de kamer verzameld. Dru keek naar rechts en ontdekte Big Mack, haar collega van Sutton Security. De Afro-Amerikaanse man van begin veertig zag er helemaal uit als het stereotype persoonsbeveiliging. Als je hem niet kende, zou je nooit verwachten dat deze zachtaardige reus van een vader door toedoen van zijn twee tienerdochters verslingerd was geraakt aan Disney Channel en de nummers van 5 Seconds of Summer.

Big Mack glimlachte en wenkte haar met zijn grote hand. 'Goede-middag, Dru. Alles goed?'

'Hallo, Mack. Alles goed. Hoe gaat het met jou?'

'Mag niet klagen.' Hij stapte opzij zodat Dru zicht op Gray Fowler

kreeg. De nieuwste cliënt van Sutton Security zat, met een hand nonchalant achter zijn hoofd, achterovergeleund op een bankje. Hij keek schuin omhoog naar de collega-speler die aan het uiteinde van het bankje stond en met wie hij in gesprek was.

Ze kon Fowlers gelaatstrekken niet knap vinden, zijn profiel deed haar aan een gladiator denken. Zijn gespierde nek ging over in een scherpe kaaklijn. Zijn huid was licht gebruind en zijn wangen waren bedekt met stoppels. Zijn donkere haar was aan de zijkanten kortgeknipt en aan de bovenkant iets langer gelaten.

Dru had haar best gedaan om alle informatie over hem goed te bestuderen, zowel de gegevens die ze van haar werkgever had ontvangen, als de informatie die ze zelf had gevonden. Er waren erg weinig details over zijn jeugd bekend. Ze had alleen kunnen ontdekken dat hij een jongere broer en zus had, en dat hij na een raadselachtig moeilijke start in Mullins, Texas zijn atletische capaciteiten succesvol bij het footballteam van de Texas A&M-universiteit had ingezet voordat hij al tijdens de eerste drafrondes door de Mustangs was geselecteerd.

Hij was niet iemand die zijn succes had gekocht of bij wie het was komen aanwaaien. Hij had het verdiend door er hard voor te werken. Zijn uithoudingsvermogen, snelheid en hoge concentratie hadden hem tot een van de populairste spelers van de Mustangs gemaakt. Bij journalisten stond hij bekend als open en eerlijk en bij de entertainmentreporters als een vrouwenversierder. Hij was tijdens zijn tienjarige carrière acht keer voor de Pro Bowl geselecteerd, hij had een grote bijdrage aan de Super Bowl-overwinning van de Mustangs geleverd en over het algemeen verbrak hij footballrecords net zo makkelijk als andere mensen een schaalkje ontbijtgranen aten.

De speler met wie Gray had zitten praten, liep weg en Gray draaide zijn hoofd in Dru's richting. Zonder zich verder te bewegen keek hij haar recht in het gezicht. Zijn glanzende ogen hadden een bijzonder lichtgroene kleur.

Hij gaat voor problemen zorgen. Van alles wat ze had kunnen denken, was dit wat haar te binnen schoot.

Deze cliënt zou weleens een nóg grotere uitdaging kunnen vormen dan de ‘gewone’ sportberoemdheid voor wie ze zich schrap had gezet. Grayson Robert Fowler kwam op haar over als een bundel donkere, hardnekkige en gevaarlijke problemen.

Zonder het oogcontact te verbreken stond hij rustig op. Voordat ze deze kamer binnenkwam, had ze al geweten dat hij een meter drieënnegentig was en ruim honderddertien kilo woog. Maar toch was ze onder de indruk van zijn fysieke verschijning.

In het dagelijkse leven kwam je niet vaak iemand tegen die zo groot was als hij. Onder zijn Mustangs-hoody en trainingsbroek kon ze duidelijk zijn sterke spieren onderscheiden.

Dit was niet de eerste keer in haar leven dat Dru wilde dat ze twee meter lang was geworden, zoals sommige vrouwen uit het nationale vrouwenbasketbalteam. Maar ze kwam niet verder dan een meter tachtig, en dat was inclusief haar hakken van ruim zevenenhalve centimeter.

‘Gray,’ zei Mack zodra de footballster hen had bereikt, ‘dit is Dru Porter van Sutton Security. Vanaf vandaag zal zij van twee uur ’s middags tot tien uur ’s avonds je beveiligen zijn.’

De uitdrukking op Grays gezicht veranderde niet, alsof hij wachtte tot iemand ‘grapje, dude!’ zou roepen en hem een boks zou geven. Het was duidelijk dat hij, precies zoals ze had verwacht, bezig was het feit dat ze een vrouw was te verwerken.

‘Dit is Gray Fowler,’ zei Mack tegen Dru, ‘onze nieuwe cliënt.’

‘Aangenaam kennis te maken.’ Ze stak haar hand uit en Gray schudde die. Zijn handdruk was stevig en de huid van zijn hand voelde licht eeltig aan.

‘Insgelijks.’ Hij had grove jukbeenderen en op zijn voorhoofd en naast zijn ogen tekenden zich lichte rimpels af.

Mack maakte aanstalten om naar het bureau van de manager te lopen. ‘Ik zal meneer Morris even laten weten dat Dru is gearriveerd.’

Gray stak zijn beide handen in de rechthoekige zak op het voorpand van zijn sweater en nam de tijd om haar goed te bekijken. ‘Jij

bent mijn nieuwe bodyguard,' zei hij langzaam.

'Persoonsbeveiligers.'

'Jij bent mijn nieuwe persoonsbeveiligers.'

'Ik ben één van je persoonsbeveiligers, ja.'

'Jij.'

'Ja. Ik.' Ze streek haar lange, steile, donkere haar over een schouder naar voren.

'Ik verwachtte dat alle beveiligers van Sutton Security er zo'n beetje als Mack zouden uitzien.'

'Dat is wat ál onze cliënten verwachten.'

'Jij lijkt niet op Mack.'

'Nee.'

'Hoe oud ben je?'

'Zesentwintig.'

Hij krabde zijn wang en stak zijn hand weer terug in de zak van zijn sweater. 'Waarom zou Sutton Security een vrouw sturen om mij te beschermen die jonger is dan ik en ongeveer half zo groot?'

Aan de ene kant irriteerde zijn sceptische houding haar mateloos. Haar drie oudere broers benaderden haar al haar leven lang met zo'n zelfde houding. Aan de andere kant betekende zijn directheid dat zij dat ook direct naar hem toe kon zijn. Ze hoefde haar tijd niet te verwkisten aan politieke correctheid of geveinsde beleefdheid. 'Sutton stuurt me omdat ik capabel ben. Ik ben oud-marinier en ik moest een intensieve opleiding volgen om persoonsbeveiligers bij Sutton Security te –'

'En wat hield die opleiding in?'

'Wapenkennis, risicoanalyse, eerste hulp, en nog veel meer. Daar komt nog bij dat ik een licentie van de staat Texas heb om dit werk te doen.'

Hij keek nog steeds bedenkelijk.

'Het werk als persoonsbeveiligers maakt meestal aanspraak op mijn hersenen,' stelde ze, 'en zelden op mijn lichaam of mijn wapen.'

'Hoe heet je ook alweer?'

‘Dru Porter. En hoe heet jij ook alweer?’

Zijn blik vulde zich met een mengeling van humor en ongeloof.

‘Gray Fowler.’

‘O ja.’ Ze wierp hem een glimlachje toe. ‘Dat is waar.’

‘Hoe spel je jouw naam?’

‘D. R. U.’

‘Hm.’ Hij nam haar van top tot teen op. ‘Even tussen jou en mij, Dru Porter, ik maak me geen zorgen om mijn veiligheid.’ Het bestuur van de Mustangs had de diensten van Sutton Security ingehuurd, niet Gray zelf. ‘Ik heb überhaupt niet om beveiliging gevraagd, dus als Sutton Security wil dat ik met iemand optrek die eruitziet als een model, vind ik dat prima.’

‘Ik zie er niet uit als een model.’

‘Je ziet er precies uit als een model.’

‘En bovendien ga ik niet met jou “optrekken”. Ik ben dan aan het werk.’

‘Maar dit is mijn probleem met jou.’ Hij praatte verder alsof zij niets had gezegd. ‘Ik kan het niet gebruiken dat iedereen weet dat een goed uitziend meisje –’

‘Vrouw.’

‘Van ergens in de twintig mijn bodyguard is.’

‘Persoonsbeveiligers.’

‘Dat zal ik in de kleedkamer altijd moeten blijven aanhoren.’

Daar kwam zijn mannelijke chauvinisme om de hoek kijken. Ze sloeg haar armen over elkaar en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je veiligheid is mijn hoogste prioriteit, niet je kleedkamerreputatie.’

‘Maar ik vind mijn reputatie wel belangrijk. En als iets belangrijk voor mij is, is het ook belangrijk voor hem.’ Met zijn schouder gebaarde hij in de richting van Brian Morris, de algemeen manager.

Ze wilde Gray vertellen dat hij het kon bekijken met zijn zorgen over zijn reputatie. Eigenlijk wilde ze dat ze gewoon bevelen kon roepen en dat haar cliënten verplicht waren om die op te volgen. Maar helaas werkte het niet zo; haar cliënten hadden recht op een

lastig iets wat ze ‘vrije wil’ noemen. Ze kon hun advies geven, maar ze kon hen nergens toe dwingen.

En het was behoorlijk waardeloos om concessies te moeten doen.

‘Buiten de mensen aan wie je besluit het te vertellen, hoeft niemand te weten dat ik je persoonsbeveiliger ben,’ zei Dru op neutrale toon. ‘Maar als je het zo wilt spelen, mis je het afschrikkeffect dat persoonsbeveiligers kunnen hebben. Als je belager ziet dat je door beveiligers wordt vergezeld, zal hij of zij minder snel tot een aanval overgaan.’

‘Het afschrikkeffect zal me een worst wezen.’

Natuurlijk. ‘In dat geval kan ik onopvallende beveiliging bieden, zodat mensen geen reden hebben om te denken dat ik een persoonsbeveiliger ben.’

‘Je zou je als mijn vriendin kunnen voordoen.’

Dru wierp hem haar meest kille en boze blik toe. Sterke mannen – mariniers, persoonsbeveiligers en enkele van de beste pistoolschutters van deze planeet – waren onder die blik bezweken.

Maar Gray niet. Hij gedroeg zich, al sinds het begin van hun gesprek, open en onverschrokken ten opzichte van haar.

‘Had je momenteel niet een vriendin?’ vroeg Dru.

‘Ik zit tussen twee relaties in.’

‘Zou een vriendin van jou geen baan hebben? Ik kan me niet voorstellen dat ze de tijd zou hebben om vijf middagen per week achter jou aan te lopen.’

Twee van de coaches knikten naar Gray, terwijl ze in de richting van de deur liepen. Hij beantwoordde hun groet door kort zijn kin te heffen. ‘Misschien is mijn nieuwe vriendin een peuterspeelzaalleidster die alleen ’s morgens werkt.’

Ietwat radeloos liet ze haar armen langs haar lichaam vallen. ‘Is er iets aan mij wat je aan een peuter-speelzaalleidster doet denken?’

‘Niets. Maar er is altijd een uitzondering die de regel bevestigt. Je kunt doen alsof je mijn onorthodoxe peuterspeelzaalleidstervriendin bent.’

Dru had nooit de wens gehad – zelfs niet toen ze op de kleuter-

school het thema ‘Wat wil je later worden?’ hadden behandeld – om iemands peuterspeelzaalleidstervriendin te worden. ‘Ik denk dat het geloofwaardiger overkomt als ik me voordoe als je administratieve assistente.’

‘Ik heb geen administratieve assistente nodig. Ik heb een huishoudster genaamd Ashley die mijn huis en planning bijhoudt. Alle spelers kennen haar.’

‘Ik zou een journalist kunnen zijn die aan een verhaal over jou werkt.’

Met een zweempje arrogantie trok hij een wenkbrauw op. ‘Dagen aan een stuk? Dat zou niemand geloven, schatje.’

‘Noem me geen schatje.’

Brian Morris stond op en deelde op beleefde toon mee dat iedereen die niet uitgenodigd was voor de vergadering van kwart over twee het kantoor diende te verlaten.

Het vertrek stroomde leeg, op Brian, Gray, Mack en Dru na. Mack stelde Dru aan Morris voor, waarna Dru plaatsnam in een van de leren stoelen die tegenover het bureau stonden. Mack koos ervoor om naast haar te gaan staan. Gray ging in de andere stoel zitten en plaatste zijn enkel op zijn knie. Zijn grote sportschoenen zagen er gloednieuw uit, alsof hij ze een uur geleden voor het eerst had aangetrokken. Misschien hoorde dat bij de leefwereld van een professionele footballspeler. Vrouwen. Roem. Nieuwe Nikes.

De randloze bril van meneer Morris zag er al net zo duur uit als het designeroverhemd dat hij droeg. Dru schatte hem ergens in de vijftig. Hij had roodbruin haar dat enigszins grijs en dun begon te worden en hij zag er fit uit.

Afgezien van de blauw-groen-ivoorkleurige vloerbedekking ademde zijn kantoor niet die hup-mustangs-sfeer van zo-even uit. De meubels waren praktisch en de lampen verspreidden een fel wit licht. Op het bureau lagen nette stapeltjes papieren en er stonden drie ingelijste familiefoto’s op. De ramen achter Morris’ bureau boden zicht op de heldere, wolkeloze lucht van deze tweede vrijdag van november. Je

zou niet zeggen dat het buiten zo koud was, volgens de voorspellingen zou het kwik vandaag niet boven de tien graden komen.

‘Weston Kinney zal later deze dag langskomen om zichzelf voor te stellen,’ zei Dru tegen Morris. ‘Hij zal de diensten van tien uur ’s avonds tot zes uur ’s morgens op zich nemen op de dagen dat Mack en ik werken. Andere collega’s zullen voor ons invallen op de dagen dat wij vrij zijn.’

‘Goed.’ Morris opende een bestand op zijn laptop en leunde vervolgens naar achteren in zijn stoel om Mack en Dru goed op te nemen. ‘Ik wilde jullie graag ontmoeten zodat we de communicatie tussen ons op gang kunnen brengen. Ik blijf graag van alles op de hoogte.’

‘Ja, meneer,’ stemde Mack in.

‘Hebben jullie beiden de dreigbrieven gelezen die Gray heeft ontvangen?’ vroeg Morris.

‘Zeker,’ antwoordde Dru. De brieven waren door een inkjetprinter – in lettertype Arial en tekengrootte achttien – in zwarte inkt op wit papier geprint. Ze waren allemaal verstuurd in gewone enveloppen die je bij iedere Walmart kon kopen. Tot nu toe leidden de vingerafdrukken die de politie erop had gevonden allemaal terug naar werknemers van de U.S. Postal Service. Het postadres en het retouradres waren telkens – met zwarte inkt, in lettertype Arial en tekengrootte elf – op etiketten geprint.

‘Gray, hoelang is het ook alweer geleden,’ vroeg Morris, ‘dat je die brieven begon te ontvangen?’

‘Meer dan een jaar.’ Gray zag er ietwat verveeld uit, alsof hij dringend naar de golfbaan moest nu de training voor deze dag erop zat.

Onder de oppervlakte van Dru’s professionele houding borrelde irritatie ten opzichte van hem. *Schatje? Serieus?* ‘Ik heb gehoord dat je de eerste paar brieven hebt weggegooid.’

‘Ja. Ik krijg al sinds mijn studententijd brieven van mensen die me niet mogen. Als brieven echt heel akelig zijn, overhandig ik ze aan de veiligheidsafdeling. Als ze gewoon akelig zijn, gooi ik ze weg.’

‘En de eerste brieven die je van deze persoon ontving...’ zei Mack. ‘Die waren gewoon akelig,’ antwoordde Gray. ‘Dus gooide ik ze weg.’

‘Wat voor soort dingen stonden erin?’ vroeg Mack.

‘Ik haat je, je bent niets waard.’ De blik die Gray op Dru richtte, leek te zeggen: *Wat had je dan gedacht? Dat deze baan alleen rozengeur en maneschijn is? Zo naïef ben je niet.* ‘Het waren korte brieven, net als alle andere brieven. Een paar zinnen.’

Morris leunde naar voren en plaatste zijn onderarmen op het bureau. ‘Hier bij de Mustangs maken we verschil tussen kritische opmerkingen en reële, specifieke dreigementen aan het adres van onze spelers.’

Net als de wet dat deed, wist Dru.

‘Recentelijk zijn de brieven van deze persoon veranderd, de inhoud valt nu zeker onder het kopje “dreigementen”,’ ging de algemeen manager verder. ‘We hebben de situatie ook op andere manieren zien escaleren. Zo ontving Gray de brieven eerst alleen thuis, bijvoorbeeld. Maar de laatste tijd worden ze ook hier bezorgd. En soms bij Grays huis aan het meer of zijn vakantiehuisje in Colorado. Zelfs bij zijn moeders huis in Mullins.’

‘Arriveren de brieven op die locaties op een moment dat jij daar aanwezig bent?’ vroeg Dru aan Gray.

‘Ja.’

‘Dat is waardoor we tot de conclusie zijn gekomen dat deze individu Gray stalkt,’ stelde Morris. ‘Hoe vaak kwamen de brieven in het begin, Gray?’

‘Tijdens de eerste acht of negen maanden kwamen ze ongeveer eens in de twee maanden. Daarna eens in de paar weken. Sinds onze eerste wedstrijd van het voorseizoen ontvang ik minstens één brief per week, soms meer.’

‘Anthony Sutton vertelde ons dat de brieven vanaf verschillende locaties worden verstuurd,’ zei Dru. Anthony, de eigenaar van Sutton Security, had een achtergrond in de speciale eenheden en hij was

iemand die je niet in een donker steegje wilt proberen te beroven.

‘Ja,’ antwoordde Morris. ‘Sinds het moment dat Gray ons over de brieven vertelde, hebben we de plaatsen genoteerd die op de poststempels vermeld stonden en de brieven zelf gescand voordat we ze aan de politie overhandigden. De brieven zijn afkomstig van plaatsen zo’n vier uur rijden hiervandaan, in iedere richting. Het retouradres is altijd het adres van het stadion waar we spelen.’

‘Met wie van het politiebureau heb je contact gehad?’ vroeg Mack.

‘Met rechercheur Carlyle,’ antwoordde Morris. ‘Hij is goed, maar hij heeft nog geen aanwijzingen.’ Hij tikte met zijn pen op zijn notitieblok. ‘Dat is waarom we Sutton Security hebben ingeschakeld. Zolang dit nog niet is opgelost, voelen we ons allemaal beter als we weten dat Gray beveiligd wordt.’

Behalve Gray zelf dan, afgaande op wat hij haar zojuist had verteld. Gray keek haar aan en ze bespeurde een zweempje cynisme in zijn groene ogen.

‘We begrepen van Anthony Sutton dat je was opgefallen dat je door een bruine pick-up, een ouder model, werd gevolgd,’ zei Dru tegen hem.

‘Ik heb hem me niet echt zien volgen. Ik heb de pick-up in een straat dicht bij waar ik woon geparkeerd zien staan. Daarna zag ik hem bij het stadion staan en toen ik eergisteravond bij een restaurant wegging, zag ik hem daar ook weer op de parkeerplaats staan.’

‘Heb je zijn nummerbord genoteerd?’ vroeg Dru.

Gray knikte. ‘Toen ik hem bij het restaurant zag staan, heb ik het nummerbord in de notitieapp van mijn telefoon gezet en het vervolgen aan de politie doorgegeven. Blijkbaar is de auto van een oude vrouw die in Bonham, Texas woont.’

‘Het merk van de pick-up?’ informeerde Dru.

‘Ford.’ Hij glimlachte en leek voor de eerste keer oprecht geamuseerd. ‘Denk je dat mijn stalker een oud vrouwtje is?’

‘Het zou kunnen,’ antwoordde Dru.

‘Volgens mij is het waarschijnlijker dat het toeval is dat ik een paar

bruine pick-ups heb zien staan.’

In het dagelijkse leven waren er dingen die voortkwamen uit een samenloop van omstandigheden. Maar in Dru’s werk werden ‘toevalligheden’ serieus genomen en nauwkeurig onderzocht. Ze richtte zich tot Brian Morris. ‘We zullen de bruine pick-up natrekken en een dreigingsbeoordeling uitvoeren ten opzichte van iedereen die vijandig tegenover Gray staat.’

‘De hele fanclub van de Cowboys?’ mompelde Gray droog.

Dru praatte onverstoorbaar verder. ‘We surveilleren de omgeving wanneer we bij Gray zijn en we zullen waarschijnlijk ook heel wat keren contra-observatie inzetten. Dat wil zeggen dat we Gray en de plaatsen die hij bezoekt dan vanaf een afstand observeren terwijl we onszelf schuilhouden, om zo te proberen de persoon die Gray volgt te pakken te krijgen, precies op het moment dat hij daarmee bezig is.’

‘Mooi,’ zei Morris. Hij tikte nog tweemaal met zijn pen op zijn notitieblok. ‘Bedankt.’

‘Als u nieuwe informatie van rechercheur Carlyle ontvangt,’ zei Mack, ‘neem dan alstublieft contact met ons op.’

‘Dat zullen we zeker doen,’ stelde Morris hem gerust. ‘Dit is een groepsinspanning. Ons veiligheidsteam hier bij de Mustangs kan jullie voorzien van badges, pasjes, bevoegdheden en wat jullie ook maar nodig hebben. De veiligheid van onze spelers is onze hoogste prioriteit.’

Behalve wanneer die spelers op het veld stonden. Dan konden ze elkaar toetakelen. Dat is wat football zo vermakelijk maakte.

‘Ik hoop dat we Grays stalker snel zullen vinden.’ Morris wierp Gray een klein glimlachje toe. ‘Gray is belangrijk voor dit team.’

Dat was een understatement. In de wereld van de NFL, waarin miljarden omgingen, was Gray voor de Mustangs zo kostbaar als een speler maar kon zijn. Ze wilden hun troef op dezelfde manier beschermen als het Metropolitan Museum of Art een schilderij van Rembrandt beschermde. De Mustangs waren niet van plan om hun Rembrandt schade te laten oplopen.

Dru had het altijd leuk gevonden om puzzels op te lossen. Hoe uitdagender en gevaarlijker de puzzel, des te leuker ze het vond. Gray Fowler, met zijn koppige trots, ging vast voor problemen zorgen. Maar het opsporen van zijn stalker zou haar ongetwijfeld veel plezier brengen.

Ze schoof naar voren op haar stoel en wilde net opstaan toen Gray begon te praten.

‘Dru en ik hadden net een gesprekje,’ zei hij tegen zijn algemeen manager.

Dru schoof weer naar achteren.

‘Ik vertelde haar dat ik graag wil dat mijn bodyguards op de achtergrond blijven. Misschien vertel ik een of twee van mijn beste vrienden over hen, maar verder wil ik niet dat iemand iets over hen of de brieven afweet.’ Hij hield Morris blik vast. Hij had duidelijk al eens vaker aan de onderhandelingstafel gezeten.

‘Oké.’ Morris keek vragend naar Mack en Dru. ‘Wat zeggen jullie daarvan?’

‘Prima, hoor,’ zei Mack, die van nature relaxed en vriendelijk was. Dru vroeg zich af hoe vaak er in Grays leven iemand opstond en ‘nee’ tegen hem zei. Zelden, vermoedde ze. Van de terechtwijzingen die hij verdiende, had hij waarschijnlijk nog geen tiende ontvangen.

Gray leunde naar voren. ‘Dit wordt het verhaal, in het geval iemand vragen stelt. Mack is mijn nieuwe chauffeur. Vind je dat goed, Mack?’

‘Ja, man. Dan heb ik een reden om een chauffeurshoed te kopen. Cool.’

‘Dru is mijn nieuwe vriendin,’ ging Gray verder. ‘Zij en ik hebben besloten dat we vertellen dat ze peuterspeelzaalleidster is, mocht iemand zich afvragen waarom een vrouw van haar leeftijd meerdere middagen per week vrij is.’

Zij en ik hebben besloten? Hoe durft hij! Dru rechtte haar rug alsof haar ruggengraat van metaal was. Allerlei scherpe opmerkingen verzamelden zich op het puntje van haar tong.

‘Hoe oud is Weston, degene die de nachten werkt?’ vroeg Gray aan Mack.

‘Rond de dertig,’ antwoordde Mack.

‘Als Weston in een restaurant of club of iets dergelijks bij me is, stel ik hem gewoon voor als een maat van me.’

Een stilte daalde neer. Gray maakte met ieder van hen oogcontact, zelfverzekerd en krachtig.

Dru wilde hem het liefst vertellen dat ze zijn plan vreselijk vond. Maar ze kende haar cliënt nog niet eens een uur. Misschien kon ze er beter naar streven om meer dan een uur in Grays gezelschap te verkeren voordat ze publiekelijk tegen hem inging. Als ze Gray of Morris een reden gaf om Anthony Sutton te bellen met de vraag om haar te vervangen, zou ze à la minute het veld moeten ruimen.

Deze opdracht was de kans waarop ze had gewacht, de kans die ze nodig had. *Weet je nog, Dru? Je moet concessies doen. En een paar paracetamolletjes nemen.*

‘Klinkt goed, Gray,’ zei Mack vol bewondering. Mack was een Mustangs-fan en je kon er niet op vertrouwen dat hij op een objectieve manier naar Gray keek. ‘We zullen ons best doen om jouw ideeën ten uitvoer te brengen.’

Hij was niet bepaald weg van zijn nieuwe bodyguard.

Ze was ongeveer net zo warm als een kikker.

Gray had in zijn tweeëndertig jaar heel wat levenservaring opgedaan en zo veel vriendinnetjes gehad dat hij de tel was kwijtgeraakt, dus hij wist waar hij van hield. Hij hield van lieve vrouwen die om al zijn grapjes lachten. Als hij moest kiezen tussen een vriendelijk meisje zonder opleiding en een minder vriendelijk, maar rijk meisje met een hoge opleiding, zou hij altijd voor het vriendelijke meisje gaan. Hij hield van vrouwen met rondingen die snel glimlachten. Van vrolijke, meegaande types. Als hij vroeg ‘Zin om naar een nachtclub te

gaan?’ zou de voor hem ideale vrouw zeggen: ‘Natuurlijk!’

Wil je tijdens de volgende thuiswedstrijd mijn T-shirt dragen en me aanmoedigen?

Graag!

Wil je mijn maten en mij van drankjes voorzien, terwijl we Monday Night Football kijken?

Dat doe ik met liefde!

Hij had zomaar het gevoel dat zijn nieuwe bodyguard op geen van deze vragen hetzelfde antwoord als zijn ideale vrouw zou geven. Hij wierp een blik naar de andere kant van het restaurant, waar Dru alleen aan een tafel voor twee zat.

Ze waren een uur geleden aangekomen bij dit moderne Japanse restaurant in Dallas, dat zich dicht bij de wijk bevond waar hij woonde en waar hij tijdens een diner met enkele bestuursleden van Grace Street zou vergaderen. Grace Street was een non-profitorganisatie die hulpprogramma's aan mishandelde vrouwen en kinderen aanbood. Hij steunde een handvol goede doelen, maar Grace Street was zijn favoriet geworden.

Dru, die er niet voor terugdeinsde om haar mening te geven, had hem verteld dat ze geen reden zag om zijn nieuwe neptvriendin bij zijn dinerplannen te betrekken. Ze had hem duidelijk gemaakt dat ze haar eigen weg zou gaan zodra ze het restaurant binnenkwamen. En zo was het gegaan.

De bestuursleden waren met elkaar in gesprek en probeerden enkele kwesties op te lossen aangaande zijn deelname aan hun Winter Family Fun Day, die voor begin februari gepland stond, die tijdens het gesprek naar boven waren gekomen.

Hij keek naar zijn bordje waarop een paar kleine stukjes sushi, een beetje gember en een beetje wasabi lagen. Waarom was alles in Japanse restaurants zo klein? Hadden ze er hier enig idee van hoeveel hij at?

Het gesprek tussen de bestuursleden was nog niet afgelopen. Hij richtte zijn blik weer op Dru.

Ze zat netjes, met een hand in haar schoot, te eten, terwijl haar blik de omgeving opnam.

Na de vergadering met Morris was hij naar het kantoor van Sutton Security in Dallas gereden. Ze was hem op haar motor gevolgd. Ze reed op een motor! Hij bezat zelf ook een paar motors, maar dat waren grote exemplaren. Het soort waarop je kunt rijden en vervolgens een biertje in de bar drinken zonder dat iemand je daar belachelijk maakt. Haar motor was een compleet zwart, ouder Kawasaki Z750-model, gemaakt voor wendbaarheid en snelheid.

Bij Sutton Security hadden Anthony Sutton en Dru hem urenlang vragen gesteld over die idiote brieven, wat zijn bloedgroep was, wie zijn vrienden en werknemers waren, en over alle mensen die hij ooit in zijn leven was tegengekomen die een hekel aan hem hadden. Hij had hun ook allerlei gegevens moeten verstrekken, zoals adressen, telefoonnummers, de locaties die hij normaal gesproken in een week bezocht, een lijst met de plaatsen die hij deze week in het bijzonder zou bezoeken, enzovoort, enzovoort.

Toen Anthony Sutton zichzelf had verontschuldigd en hij alleen met Dru was achtergebleven, had ze van de gelegenheid gebruik gemaakt om hem de les te lezen. Ze had een beeld geschetst van het gevaar dat hij liep en statistieken opgedreund over alle manieren waarop hij vermoord kon worden. Ze had geprobeerd om hem ervan te overtuigen dat hij haar regels strikt moest opvolgen om zo, menselijkerwijs gesproken, de kans dat hij zijn drieëndertigste verjaardag zou halen te vergroten.

Hij had netjes gewacht tot ze klaar was en had toen gevraagd: 'Heeft dat toespraakje van je bij andere cliënten gewerkt? Werden ze zo bang dat ze je gingen gehoorzamen?'

'Alleen de verstandige cliënten.'

'Bij mij werkt het totaal niet.'

Op die bedreigende manier die ze soms over zich had, had ze hem boos aangekeken en hij was bijna in lachen uitgebarsten.

'Ik heb op het moment heel wat op mijn bordje,' had hij vervolgd.

‘Het enige waar ik me druk over wil maken, of waar ik tijd voor heb om me druk over te maken, is footballwedstrijden winnen.’ Tot nu toe had zijn team dit seizoen zeven keer gewonnen en twee keer verloren. ‘Ik richt al mijn energie op één doel. Nogmaals de Super Bowl winnen.’

‘Het zal moeilijk zijn om dat voor elkaar te krijgen als je niet meer leeft.’

‘Ik heb tegen Morris gezegd dat hij jullie kon inhuren, omdat het in mijn belang is om op goede voet met het Mustangs-bestuur te staan. Maar ik wil geen hinder van jou of je veiligheidsmaatregelen ondervinden. Dus ga je gang en doe wat je moet doen, maar ik ga gewoon verder met mijn leven. Ik ben niet bang voor mijn stalker.’

‘Het is te laat om hem serieus te nemen als je –’

‘Als ik niet meer leef? Ik ga liever dood dan dat ik me in allerlei bochten wring om te doen wat voor idioten het dan ook is wat je me wilt laten doen.’

Ze deed hem denken aan van die vrouwelijke detectives uit politie-series die zich in New York afspelen. Ze was stoer. No-nonsens. Intens. Hij had haar de hele dag nog maar één keer zien glimlachen: in Morris’ kantoor toen ze deed alsof ze zijn naam was vergeten.

Tot nu toe had hij nog maar twee dingen kunnen ontdekken die hij leuk aan haar vond.

Eén: ze was mooi. Toen hij haar voor het eerst zag, had hij moeite gehad om aan haar schoonheid te wennen. Haar ogen hadden dezelfde kleur als het lichtblauwe water dat aanspoelde op de stranden van het Caribische eiland dat hij ieder voorjaar bezocht. Ze was zowel langer als slanker dan de gemiddelde vrouw. Het bruin van haar lange haar was zo donker dat het bijna zwart was. Op haar perfecte roomkleurige huid was geen sproetje of rimpel te bekennen. Ze zag eruit als een koele Europese prinses.

Twee: hij vond het een soort van... vermakelijk om haar op de kast te jagen. Ze was zo makkelijk te irriteren. En iedere keer dat hij haar irriteerde, reageerde ze zó beledigd en defensief. Dan schoten

haar ogen vuur en persten haar lippen zich samen. Dan zag ze eruit alsof ze hem het liefst de wind van voren gaf en dat ook zou doen als het haar was toegestaan. Hij zou het misschien wel leuk vinden om haar een keer tegen hem tekeer te horen gaan. De grootste reden waarom hij haar min of meer had gedwongen om zich als zijn vriendin voor te doen, was omdat hij gewoon kon zien dat dat haar boos maakte en dat vond hij dan weer vermakelijk.

Met dat gezicht van haar – de jukbeenderen, smalle neus en spitse kin – had ze model kunnen worden, of het soort actrice dat de hoofdrol in actiefilms vertolkt. In beide gevallen had ze een fortuin kunnen verdienen. Maar in plaats daarvan zat ze vanavond in dit Japanse restaurant om hem zogenaamd te beveiligen.

Een golf van ongeloof spoelde over hem heen. Een deel van hem verwachtte nog steeds dat de crew van een programma als *Punk'd* opeens lachend met hun camera's tevoorschijn zou komen en hem zou vertellen dat ze een grap met hem hadden uitgehaald.

Het kleine vrouwtje dat de grote footballspeler beschermd? Het beledigde hem een beetje dat iemand dacht dat hij zo weerloos was dat hij háár als bodyguard nodig had. Wat kon zij nou voor hem doen wat hij niet voor zichzelf kon doen?

Als jong kind was hij te volwassen voor zijn leeftijd geweest, een verantwoordelijke jongen, een regelvolger. En toen was die ellending in zijn leven gekomen.

Hij herinnerde zich die keer dat hij zich samen met Colton, die destijds een kleuter was, in de kast had verstopt nog goed.

'Gray, jij idioot! Wat ben jij een triest geval. Je bent een schande.'

Gray had zijn hand voorzichtig over Coltons mond gelegd en een vinger voor zijn eigen lippen gehouden om Colton duidelijk te maken dat hij stil moest zijn. De ogen van zijn broertje waren groot geworden. Daar in de hoek van de kast had Gray zijn knieën opgetrokken en geprobeerd om zich zo klein mogelijk te maken. Kleren hadden langs zijn hoofd gestreken en zijn hart was als een razende tekeergegaan.

‘Waar ben je, jochie? Waardeloos kind!’ De kastdeur was opengevlogen en licht was over hen heen gevallen. Het postuur van die ellendeling had de opening gevuld, zijn gezicht verwrongen van woede. De man had Gray bij zijn bovenarm gepakt en hem uit de kast gesleurd.

En toen...

Na dit voorval had Gray al het slijmen dat hij als jonger kind had gedaan opgegeven. Zijn beleefde, gehoorzame gedrag had hem niets goeds gebracht.

Tegen de tijd dat hij in de derde klas van de middelbare school zat, was hij eindelijk gaan groeien. In het begin was hij slungelig geweest; zijn handen, voeten en neus groeiden harder dan de rest van zijn lichaam.

Hij was begonnen met in de kelder tegen een bokszak te slaan. Halverwege dat schooljaar had een jongen ruzie met hem gezocht. Eindelijk had hij de kans gehad om zijn lengte en zijn nieuwe vaardigheden te benutten. Hij had de jongen zo afgeranseld dat hij hem uiteindelijk bewusteloos had geslagen.

Door dat gevecht had Gray aan iets geroken wat hij daarvoor nog niet kende.

Macht.

Daarna was hij naar meer vechtpartijen op zoek gegaan. Hij begon te drinken en te roken. Geld uit de portemonnee van zijn moeder te stelen en in haar auto te rijden. Hij kreeg problemen met de politie en schooldirectie. Zijn cijfers kelderden omdat hij net zo veel spijbelde als dat hij lessen volgde.

Iedere maand groeide hij. In lengte, in gewicht, in kracht.

Eigenlijk had hij in de gevangenis moeten belanden. Dat was waarschijnlijk ook gebeurd als zijn wiskundeleraar, die ook assistent-coach van het schoolfootballteam was, geen potentie in hem had gezien. Toen deze leraar Gray voor het begin van zijn vierde leerjaar had uitgedaagd om te proberen bij het footballteam te komen, had Gray zijn middelvinger naar de beste man opgestoken. Hij had er geen

interesse in om zichzelf op een footballveld belachelijk te maken.

Gray had zichzelf altijd wijsgemaakt dat hij een hekel had aan georganiseerde sport, voornamelijk doordat hij niet het soort moeder had op wie hij kon rekenen om hem in te schrijven of zijn sporttenu te betalen of hem naar wedstrijden en trainingen te brengen.

Zijn wiskundeleraar bleef er net zo lang op terugkomen tot Gray er uiteindelijk mee had ingestemd om naar de eerste dag van de try-outs te komen. Niets meer dan dat.

Op die dag had hij kennisgemaakt met de grote liefde van zijn leven.

Een sport.

Een sport waarin agressie gewaardeerd werd. Een sport die hem roem en geld had gebracht, en duizenden fans die hem geweldig vonden vanwege de manier waarop hij die sport uitoefende. Hij was Pro Bowl tight end bij de NFL. Hij was een doorwinterde strijder. Hij kon zichzelf beschermen, daar had hij geen hulp van een vrouw bij nodig.

Uiteindelijk keek Dru in zijn richting, zag dat hij naar haar zat te staren en schudde subtiel haar hoofd. Ze wilde natuurlijk niet dat hij naar haar staaarde, omdat het niet de bedoeling was dat zijn stalker, als deze toekeek, hen daardoor aan elkaar linkte.

Hij wierp haar een wat-maakt-het-uit-blik toe en bleef kijken.

Uitgeverij De Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Smaakt dit naar meer? Lees dan het verhaal over Meg en Bo!

Zonder twijfel de jouwe
De familie Porter – I

Als de vader van Meg Cole onverwacht overlijdt, krijgt ze de leiding over zijn bedrijf. Waar ze echter geen zin in heeft, is zich ook nog eens in haar vaders hobby, het fokken van Engelse volbloedpaarden, te verdiepen. Daarom geeft ze de manager, Bo Porter, zes maanden om de fokkerij te sluiten. Bo is vastbesloten om de vrouw die hem van zijn droom wil beroven niet aardig te vinden. Maar Meg maakt een diep verlangen om haar te beschermen in hem los en hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, hoe liever hij ieder obstakel dat hen scheidt, wil overwinnen en haar liefde wil verdienen. Zal dat lukken?

Zonder twijfel de jouwe | Becky Wade |
ISBN 9789493208186 | 384 pag.

Of geniet van het avontuur van Ty en Celia!

Voor altijd de mijne
De familie Porter – II

Als Celia Park halsoverkop trouwt met Ty Porter, de man die ze altijd al onweerstaanbaar heeft gevonden, kan ze haar geluk niet op. Maar dan onthult Ty dat hij zich nog niet wil settelen en, nog belangrijker, dat hij een vriendin heeft. In de vijfentwintig jaar die volgen, zet Celia haar dromen opzij om voor haar dochtertje te kunnen zorgen, en Ty weet al zijn doelen te bereiken, wat hem het gevoel geeft dat hij het goed voor elkaar heeft. Maar dan staat hij ineens oog in oog met de vrouw die hij niet kan vergeten en een kind waarvan hij niet wist dat hij het had... Kan hier nog iets goeds uit voortkomen?

Voor altijd de mijne | Becky Wade |
ISBN 9789493208490 | 424 pag.

Of duik in de wereld van Jake en Lyndie!

Ondanks alles de hare
De familie Porter – III

Voormalig marinier Jake Porter heeft meer littekens dan het ene dat zijn gezicht ontsiert – hij worstelt met PTSS. Om die reden leidt hij een teruggetrokken leven en gaat hij relaties uit de weg. Maar dan keert Lyndie James, een vroegere vriendin, terug naar Holley, Texas. Na enige aarzeling besluit hij haar in te huren als paardentrainster en al snel blijkt dat er nog steeds een band tussen hen is. En dat, plus Lyndies sprankelende, optimistische persoonlijkheid, zorgt ervoor dat de muur die hij om zijn hart heeft opgetrokken langzaam begint af te brokkelen en dat hij steeds meer voor haar gaat voelen. Maar hij twijfelt. Zal zij hem ondanks alles wat hij met zich meesjouwt willen hebben?

Ondanks alles de hare | Becky Wade |
ISBN 9789493208872 | 408 pag.

Hij wil geen bodyguard, vooral geen vrouwelijke.

Zij is vastbesloten om hem te beschermen.

Kan dit ooit goed gaan?

Na tien jaar te hebben gespeeld in de NFL is superster Gray Fowler gewend aan opdringerige fans. Maar als hij doodsbedreigingen van een stalker begint te ontvangen, huurt zijn team een beveiligingsbedrijf in om hem te beveiligen tot de verdachte is gearresteerd. Gray komt al snel tot de conclusie dat vierentwintig uur per dag een bodyguard om je heen hebben irritant is – vooral als een van hen een knappe jonge vrouw is. En belangrijker: hoe kan een vrouw die ruim een kop kleiner is dan hij, hem nu beter beschermen dan hij zichzelf kan beschermen?

Dru Porter is voormalig marinier, een uitstekende scherpschutter en heeft een zwarte band – maar niets van dat alles heeft haar gered van de ramp tijdens haar laatste opdracht. In een poging haar genuïneerde reputatie te herstellen, is ze vastbesloten om Grays stalker te vinden en, omdat relaties tussen bodyguards en cliënten verboden is, om elke vorm van romantiek tussen haar en de knappe footballspeler met zijn mysterieuze verleden te vermijden.

Maar iedere aanwijzing die Dru meer naar de stalker leidt, brengt haar ook dichterbij Gray. En als vervolgens het gevaar escaleert, blijkt dat ze het alleen overleven als ze elkaar hun leven – en hun hart – toevertrouwen.

De familie Porter - IV

de Parel

ISBN 978-94-93208-95-7

9 789493 208957